

Carta dominical, 16 de juliol de 2017 | «L'arbre dels problemes»

https://www.esglesiabarcelona.cat/carta-dominical/carta-dominical-larbre-dels-problemes/?noredirect=ca_ES

Aquest diumenge voldria compartir amb vosaltres un conte molt inspirador que parla de l'actitud en què podem afrontar els mals de cap que tots tenim en el nostre dia a dia. La història diu així.

Aquell dia havia estat especialment desafortunat pel fuster que la bona senyora havia contractat per què l'ajudés a rehabilitar una vella granja. La talladora elèctrica s'havia obstinat a no funcionar i ara, quan ja es feia fosc, el vell camió no volia engegar-se.

-Jo el l'acompanyo amb el meu cotxe a casa seva –es va oferir amablement la senyora. Gairebé no es van creuar cap paraula durant tot el trajecte. El rostre de l'home era una estampa de desànim i cansament. No obstant això, quan van arribar a destí, va somriure penosament i va convidar a la senyora a entrar un moment a casa perquè conegués la família.

Mentre es dirigien a la porta, el fuster es va aturar un moment davant un petit arbre i va acariciar-ne les branques. Quan van entrar, va ocórrer una transformació sorprenent: la cara del fuster es va il·luminar amb un gran somriure, va abraçar amb joia als seus fills i va fer un petó amb entusiasme i estima a la seva dona. Van prendre un cafè, van conversar alegrement una estona i després, quan s'acomiadaven, va acompanyar a la senyora fins el cotxe. Quan va passar prop de l'arbre, la senyora va sentir preguntar-se què havia fet amb l'arbre uns minuts abans i què l'havia transformat d'aquella manera.

-¡Oh, aquest és el meu arbre dels problemes! –va respondre somrient el fuster. Sé que no puc evitar tenir problemes en el treball, però una cosa és ben certa: no me'ls emporto a casa, no vull turmentar amb ells ni la meva dona ni els meus fills. Així que els penjo cada nit a l'arbre abans d'entrar a casa. L'endemà els recullo, però la veritat és que durant la nit disminueixen i es debiliten molt.

Quin conte més bonic! Us animo a prendre exemple del nostre amic fuster i de com va saber blindar la seva llar de les angoixes quotidianes. En aquest dies d'estiu que passem més temps amb les nostres famílies, podem aprendre a penjar les preocupacions a l'arbre dels problemes.

La pregària, el recolliment interior en presència del Senyor i deixar-nos abraçar per Ell, compartint amb Jesús les nostres alegries i també les nostres tristeses i angoixes, pot ser la millor manera perquè nosaltres i les nostres relacions familiars no es vegin dominades per les circumstàncies. Cada vespre, abans de tornar a casa, de trobar-nos amb els que més ens estimen i a qui més estimem, confiïm a Jesús les nostres preocupacions i angoixes. Ell, com l'arbre del conte, vol ajudar-nos a suportar les càrregues de la vida, sense deixar que elles turmentin la nostra vida familiar.

Benvolguts germans, gaudim d'aquests dies d'estiu amb harmonia amb els nostres éssers més estimats i aprenem a compartir la nostra felicitat amb tots ells.

Cardenal Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona